

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

27. LEDNA 2008

Z obsahu:

Svatý Augustin (1)

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
9. ledna 2008
- strana 2 -

Vedla ho láska a pravda:

Svatý František Saleský

Paolo Risso

- strana 4 -

V centru slavení je Eucharistie

Rozhovor s biskupem
Klementem Píckelem
z diecéze Saratov v Rusku
- strana 6 -

Povolání

Svědectví několika dívek,
které přijaly řeholní šat
v poutním chrámu Panny
Marie Bolestné v Šaštině
10. července 2007
- strana 8 -

Boží služebnice Matka Vojtěcha Hasmandová

- ke 20. výročí její blažené
smrti - 21. ledna 2008
- strana 10 -

Lidská rodina - společenství míru (3)

Poselství Benedikta XVI.
k Světovému dni
míru 2008
- strana 11 -

Sv. František Saleský

Po velkých vánočních svátcích bych se chtěl vrátit k meditacím o církevních Otcích a hovořit dnes o velkém církevním Otcí latinské církve, svatém Augustinovi: muži horoucí víry, nejvyšší inteligence a neúnavné pastorační horlivosti, o tomto velkém, svatém církevním učiteli, který je často alespoň z pověsti známý také těm, kteří neznají křesťanství a nezakusili je, protože zanechal velmi hlubokou stopu v kulturním životě Západu a celého světa. Pro svůj jedinečný význam měl svatý Augustin velice široký vliv a můžeme říci, že z určitého hlediska všechny cesty latinské křesťanské literatury vedou do Hippo (dnes Annaba na alžírském pobřeží), místu, kde byl biskupem, a také, že z tohoto afrického římského města, v němž byl Augustin biskupem od roku 395 až do smrti, se rozvětvují mnohé další cesty pozdějšího křesťanství a samotné západní kultury.

Velikost ducha

Zřídka kdy našla civilizace ducha tak velkého, který by dokázal přijmout její hodnoty a vyzvednout jejich vnitřní bohatství a objevit ideje a formy, z nichž by se sytili potomci, jak zdůraznil také Pavel VI.: „Je možno říct, že celé starověké myšlení se stéká v jeho díle a z něho pramení proudy myšlení, které prostupují celou vzdělanostní tradici následujících staletí“ (AAS 62, 1970, s. 426). Augustin je navíc církevní Otec, který po sobě zanechal největší počet děl. Jeho životopisec Possidius říká: Zdálo se nemožné, že by jeden člověk mohl napsat tolik věcí za svého života. O různých těchto dílech budeme mluvit v příštím setkání. Dnes se naše pozornost soustředí na jeho život, který je možno dobře rekonstruovat ze spisů a zvláště z Vyznání, mimořádné duchovní autobiografie, napsané k Boží chvále, která je jeho nejslavnějším dílem. A to právem, protože jsou to právě augustini-

Svatý Augustin (1)

ská Vyznání se svým zaměřením na niternost a psychologii, které vytvářejí jedinečný model v západní literatuře, a nejen západní, ale také nenáboženské až do moderní doby. Tato pozornost duchovnímu životu, tajemství já, tajemství Boha, který se skrývá v já, je mimořádná bezprecedentní věc a zůstane povždy tak říkajíc duchovním „vrcholem“.

Hledání Ježíše Krista

Ale abychom přešli k jeho životu, Augustin se narodil v Tagaste v provincii Numidie v římské Africe 13. listopadu 354 ja-

ko syn pohanského šlechtice, který se později stal katechumenem, a Moniky, horlivé křesťanky. Tato vášnivá žena, uctívaná jako světička, měla na svého syna obrovský vliv a vychovávala ho v křesťanské víře. Augustin přijal také sůl na znamení přijetí katechumenátu. Byl vždy uchvácen postavou Ježíše Krista; dokonce říká, že vždy miloval Ježíše, ale vzdaloval se stále více od víry církve, od církevní praxe, jak se to stává také dnes mnoha mladým lidem.

Augustin měl také bratra Navigia a sestru, jejíž jméno neznáme a která zůstala vdovou a byla

pak představenou ženského kláštera. Jako chlapec s velmi živou inteligencí přijal dobré vychování, i když nebyl vždy právě vzorným studentem. Dobře se však učil gramatiku, a to nejdříve ve svém rodném městě a pak v Madaure, později studoval rétoriku v Kartágu, hlavním městě římské Afriky. Dokonale ovládl latinu, ale nedosáhl stejné znalosti řečtiny a nenašel se punštině, kterou mluvili jeho krajané. Právě v Kartágu četl poprvé Hortensia, Ciceronův spis, který se později ztratil a který má místo na počátku jeho cesty k obrácení. Ciceronův text totiž probudil jeho lásku k moudrosti, jak napsal později jako biskup ve Vyznáních: „Ona kniha změnila způsob mého citění“ do té míry, že „náhle pro mě ztratila cenu prázdna naděje a toužil jsem s neuvěřitelnou horoucností srdce po nesmrtelnosti moudrosti“ (III, 4,7).

V síti manicheismu

Ale protože byl přesvědčen, že bez Ježíše není možno říct, že jsme našli pravdu, a protože v této uchvacující knize mu toto jméno scházelo, ihned po jejím přečtení začal číst Písmo, Bibli. Byl jí zklamán. Nejen proto, že styl latinského překladu Písma svatého byl nedostačující, ale ani samotný obsah ho neuspokojoval. Ve vyprávění Bible o válkách a jiných lidských příhodách nenacházel hloubku filozofie, zář

Pokračování na str. 12

Editorial

Dnešní neděli bychom také mohli slavit jako neděli povolání k duchovnímu stavu. Pán se hned na začátku svého veřejného působení obrací na galejské muže, od věčnosti vyvolené, s výzvou, aby ho následovali. Udivuje nás velkodušnost, s jakou první učedníci všechno opustili a šli za Pánem? Nemáme sice bližší zprávy o tom, jak žili před Ježíšovým příchodem, kromě toho, že si vydělávali na obživu jako rybáři. Ale v Janově evangelium o těchto začátcích čteme jednu větu, která nám mnohé vysvětluje. Pro miláčka Páně bylo totiž toto povolání tak velkým zážitkem, že si zapamatoval kdejakou podrobnost. Tak nás informuje také o tom, jak Ondřej ihned vyhledal svého bratra Šimona, aby mu oznámil radostnou zvěst: „Našli jsme Mesiášel!“ Ježíšovo povolání tedy přišlo jako něco, na co tyto rybáři už dlouho mysleli a co toužebně očekávali. To byl také důvod, proč chodili často za Janem Křtitelem jako jeho učedníci. Toužili po Mesiáši a chovali k jeho osobě tak velkou úctu, že byli připraveni dát mu přednost pře-

de vším ostatním. Ježíšovo pozvání tedy padlo do velmi dobře připravené půdy. Správně a výstižně to později vyjádřil Petr: „Pane, my jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ To, že „opustili všechno“, však pro ně neznamenovalo ztrátu všeho, nýbrž nalezení největšího pokladu. Mohli opustit „všechno“, protože „všechno“ našli. Ježíš ve své osobě konkretizuje Boha. Ti, kteří opravdu upřímně hledají pravdu, to nakonec poznávají.

Východiskem křesťanského náboženství je hluboké přesvědčení o vznešené a jedinečné velikosti Božího Syna, pokorný úžas nad vtěleným Bohem a vděčná úcta za to, že nám nejen dovoluje se k sobě přiblížit, ale že nás zve, abychom se mu zcela odevzdali. V tom smyslu jsou duchovní povolání k životu s Kristem základem křesťanství. Kristova Církev stojí právě na nich. Apoštolové nevyšli z Církve, ale Církev rostla na apoštolech.

Tento „algoritmus“ vzniku duchovních povolání zůstává stále stejný. Hledající srdce musí

Pokračování na str. 13

Udělám z vás rybáře lidí

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Oni ihned opustili loď i otce
a následovali ho.*

Připrav se dobře na dnešní setkání s Pánem. Pros Ducha Svatého, abys byl dnes jeho obzvláště učenlivým žákem. Někdy totiž dochází k setkáním, která představují neopakovatelnou příležitost a mohou znamenat osudový zvrat v lidském životě.

Božského Mistra najdeš dnes v Kafarnaum. Vybral si toto město za dočasné středisko svého působení. Stalo se tak poté, co se dověděl o Janově uvěznění.

Skončila Janova veřejná mise, nikoliv však životní poslání. Nebude žít na výsluní ani na zaslouženém odpočinku, ale zbytek svého života stráví v žaláři. Zdá se ti to nepravdělivé? Jan to přijímá jako nový úkol. Připravuje se na to, aby svého Boha ještě více oslavil nejcennější obětí. Časem pochopíš, že je to nejkrásnější odměna, jaké se může dostat člověku od Boha zde na zemi.

Ježíš navazuje tam, kde Jan skončil: *Čiňte pokání, přiblížilo se nebeské království.* Z toho jasně vymezeného způsobu, jak se připravovat na příchod nebeského království, máš vyrozumět, že Ježíš nemá na mysli pozemskou říši oplývající mlékem a medem. Stejně jako Janova odměna i Boží království má jiné dimenze, než na jaké jsou zvyklí lidé tohoto světa. To, co máš pokáním očistit, je tvoje srdce. To je to pravé místo, kam směřuje Králův výboj, aby zde mohl nastolit pravdu a život, svatost a milost, spravedlnost, lásku a pokoj⁽¹⁾. Všechno to, co by sis tak přál mít všude kolem sebe, musí nejdříve vyklíčit a rozkvést v tvém srdci. Tvoje pokání nemá být samoučelná askeze. Máš udělat ve svém srdci místo pravdě a životu, odstranit všechno, co neodpovídá spravedlnosti, napravit, co narušuje lásku a pokoj. Začni plnit tento úkol s veškerou rozhodností. Připrav se na to, že teprve odhalíš ne jeden pahorek, který je třeba srovnat, a ne jeden výmol, který musíš zaplnit. Především neotálej. *Království Boží je blízko!*

Nyní však spěš za Ježíšem, který si vyšel za město. Kráčí sám po mořském břehu. Vidí tu tvrdé muže, kteří hledají obživu lovením ryb. U jedné skupiny se zastavuje. Je to starý otec a jeho dva synové. Právě tyto mladé muže si Bůh od věčnosti vyhlédl za spolupracovníky pro svého Syna. Všechno však bude záležet na jejich souhlasu. Proto

je Ježíš osloví. Jeho pozvání je stručné a radikální: „Zanechte ryb a pojdte za mnou. Mám pro vás jiný úkol: budete lovit lidi!“ Jak vidíš, ti dva bez řeči a bez váhání opouštějí svůj majetek i svého otce a jdou za Ježíšem. Stejná scéna se za chvíli opakuje. *Opustili loď i svého otce a šli za ním.*

Představ si, že by někdo neznámý tak nečekaně zavolal tebe od tvé práce. Kolik by to bylo otázek, námitek, podmínek a protinávrhů, kolik úvah a odkladů! Ale ti čtyři se sebrali a šli.

Jak je možné zaměnit tak náhle jistotu za nejistotu? Je to možné, jestliže uvěříš, že mohou existovat jiné, jistější jistoty, než jsou ty tvoje. Novou jistotou budoucích učedníků se stala důvěra k Tomu, který je povolal. Tim, že dokázali opustit nejen své jmění a své příbuzné, ale i své vlastní představy, své jistoty a aspirace, stanou se součástí prozřetelnostního díla, které nekonečně překračuje jejich dosavadní možnosti a jistoty. Kdyby Šimon, Jan a jejich bratři trvali na svých dosavadních jistotách, zůstali by anonymními galilejskými rybáři jako tisíce jiných před nimi i po nich. Ale tady šlo o více než jen o ně. Na jejich souhlas nečekal pouze Ježíš, ale miliony těch, kteří touží po jeho radostné zvěsti. Mohl někdo z těch prostých rybářů tušit, co vzejde z jejich bezvýhradné ochoty?

Zreviduj ve světle této zkušenosti všechny své jistoty, plány i aspirace. I když jsi do nich jakkoliv zamilován, musíš po dnešní zkušenosti připustit, že mohou existovat ještě mnohem vyšší, dalekosáhlejší projekty a plány, jejichž dosah nejsi schopn domyslet ani vytušit, stejně jako ti první mezi povoláními.

Ježíš nepřestal chodit po břehu a stále vyhlíží své spolupracovníky. Co se stane, jestliže jeho pohled plný lásky spočine i na tobě? Pociťuješ strach z takového pozvání? Dere se ti na rty otázka **proč právě já?** Zeptej se Šimona, Ondřeje, Jakuba a Jana, jak se dnes dívají a jak hodnotí své tehdejší rozhodnutí. Oni ti rádi dosvědčí, kdo tehdy prokázal větší velkodušnost, zda oni Bohu, nebo Bůh jim. Zeptej se i jejich otců, kdo jim dal potřebnou sílu unést onu náhlou a nečekanou oběť svých vlastních dětí.

Za všechny ti odpovídá Žalmista: Ježíš je tvé světlo a tvá spása, koho by ses bál? Ježíš je záštita tvého života, před kým by ses trásl? Důvěřuj v Ježíše, buď silný. Ať se vzmuží tvé srdce!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. preface na slavnost Krista Krále

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 8,23b–9,3

V první době ponížil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftalím, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí velké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť járho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

2. čtení – 1 Kor 1,10–13,17

Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká (něco jiného): „Já držím s Pavlem!“ „Já zase s Apollem!“ „A já s Petrem!“ „Já s Kristem!“ Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás křižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlovy pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristus kříž nebyl zbaven působivosti.

Evangelium – Mt 4,12–23

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtitel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnaum při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: „Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanická, lid, který žil v temnotě, uviděl velké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajinně stínu smrti.“ Od té doby začal Ježíš hlásat: „Obráťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“

Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Poďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali síť a následovali ho.

A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry, Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho.

Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o (Božím) království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

Když přišel na svět 21. srpna roku 1567 v zámku Thorens v Savojsku, jeho otec již snil o vynikajícím advokátu. Matka ho vychovávala v křesťanském duchu a vedla ho k modlitbě a k lásce k chudým.

Nedaleko byla Ženeva, zaplavená kalvinismem a odloučená od Církve. František věřil věrně v papeže a v katolickou církev. V deseti letech přijal první svatě přijímání a svátost birmování. Když mu bylo 11, šokoval otce požadavkem, aby mohl přijmout tonsuru, postřížiny, vlastní pro toho, kdo se vydal za kněžským stavem.

V 15 letech šel studovat do Paříže na lyceum Clermont, které vedli jezuité. Dostalo se mu tam výjimečného humanistického vzdělání, ale Ježíš ho okouzloval spíše než řecké a latinské listy. Jeho vztah k Ježíši byl velmi intenzivní a jasný, jak to bylo zřejmé z jeho způsobu života uprostřed ostatních spolužáků, kteří ho viděli, jak přistupuje každou neděli ke svatě zpovědi a svatému přijímání. Ačkoliv měl nadměrně živý temperament, stal se velmi vlídným a laskavým a brzy mu začali říkat „náš anděl“.

Ve věku osmnácti let prožil krizi víry. Snad ovlivněn debataми o předurčení, které byly v té době velice živé, začal prožívat strach, že je předurčen k věčnému zavržení. Debatovalo se o různých hypotézách, tezích, antitezích. Když se modlil v kostele svatého Štěpána v Grés před oltářem Panny Marie, vrátilo se do jeho duše světlo: „Bože, řešení je ve tvé lásce!“

Ježíš mu ukázal svého Otce a on se cítil povolán k úplné, bezpodmínečné a radostné věrnosti. Od toho dne se František stal apoštolem Pravdy a Lásky.

25 tisíc obrácených

V roce 1588 ho otec poslal do Padovy, aby zde studoval právo. Studoval současně hebrejštinu a Písmo svaté, teologii

Vedla ho láska a pravda: Svatý František Saleský

a církevní Otce. Našel výtečného duchovního vůdce v jezuitovi P. Antonínu Possevinovi. Jeho oblíbeným textem k rozjímání byl „Duchovní boj“ od P. Scupoliho. Vynikajícím způsobem usměrňoval chování bujných a rozpustilých spolužáků a vyznačoval se ušlechtilostí a čistotou. Byl to výsledek jeho intimního styku s Ježíšem.

Již po třech letech se stal doktorem *utriusque iuris*, to znamená znalcem kanonického i civilního práva. Dříve než se vrátil do vlasti, zasvětil se Panně Marii a odebral se do Loreta ke „Svatému domku“ a do Říma k hrobům apoštolů Petra a Pavla, aby zde upevnil svou víru v papeže, na kterého více než jindy útočili protestanti a heretici všeho druhu.

Již ve věku 25 let se stal členem senátu a právních poradců v Chambéry. Otec byl na něho velmi hrdý, ale František mu ře-

kl: „Stanu se knězem!“ Ženevský biskup oceňoval jeho teologickou a duchovní připravenost. Požadoval od něho jen tříměsíční „prohloubení“ a 18. prosince 1593 mu udělil kněžské svěcení v Anancy, kde přebýval, protože Ženevu okupovali kalvinisté.

František se ihned vrhl do apoštolátu, kterým zahanboval jiné kněze. Denně slavil s velkou vírou a zbožností mši svatou, zpovídal, kázal, aby všechny přitáhl k Ježíši. Obracel se ve svých kázáních na vlažné katolíky, protestanty, na ty, kteří se vzdálili od Boha, nikoliv aby stávl na odiv svou vzdělanost, třeba byl vysoce vzdělaný. Ten, kdo ho slyšel, změnil život. František si rychle získal srdce širokých zástupů.

Celá oblast Chamblais byla zaplavena protestanty, kalvinisty. Mons. De Grenier, dobrý biskup, svolal nejruznější kněze, aby celou oblast znovu zís-

Sv. František Saleský

kali pro katolickou církev. Jako první se představil František Saleský. Po čtyři roky v pohodě i nepohodě, za vysokého sněhu a ledového deště, s nohama rozpraskanými do krve, za žhoucího slunce i v těžké mlze, přičemž často trávil noci pod širým nebem, protože neměl, kam hlavu sklonit, pracoval jako Ježíšův misionář.

Zpočátku mu naslouchalo sotva deset ustrašených katolíků. Byl obklopen nepřátelstvem a výhrůžkami protestantů, ochotných ke všemu, jen ne k dialogu. Nechyběly ani pokusy o útok na jeho život. František však s laskavostí, ale pevnou rozhodností hlásal plnou a nezkrácenou pravdu o Kristu, nesmlouvavě a bez přikrášlování. Nechtěl mu naslouchat? Stal se terčem útoků novinářů, ale odpovídal letáky, ve kterých vykládal katolickou nauku, vylepoval je na domech, vkládal pod prahy. Odpovídal na všechny bludy, osvětloval problémy tónem plným dobroty, ale velmi pevným a rozhodným.

Mnozí mu začali naslouchat. Fascinující bylo už vidět ho, dokázal chytit za srdce. Bylo zcela zřejmé, že ho uchvacuje velká láska ke Kristu, pro kterého se stal pro všechny vším, ochoten obětovat svůj život, jak tomu bylo při jednom útoku, kdy ho kalvinisté chtěli zabít, ale on jim jejich atentát zmařil.

Po sedmi letech začala fronta protivníků ustupovat a nastaly konverze. Kdo ho poznal zblízka, mohl se přesvědčit, že je to pravý kněz: každé ráno sloužil

Sv. František Saleský

mši svatou, jako by to byla jeho první a poslední, dvakrát i třikrát týdně se zpovídal, každý den věnoval celou hodinu rozjímání, modlil se breviář jako mnich, celé hodiny trávil ve zpovědnici, a to vše s nesmírnou trpělivostí a bezmeznou kompetencí a radostí, která se jasně zračila na jeho tváři a podmaňovala si každého. Všichni pochopili, že jeho tajemství spočívá v tomto: *Jen Ježíš je Pravda a Láska, která ho nutí, aby se s Ním zcela sjednotil, aby mohl rozsévat Pravdu a Lásku.* Jeho pověst se rozšířila do Turína, do Říma, do Paříže... V Chamblais znovu rozkvetla katolická víra. Když podával zprávu Svatému otci, byl nucen přiznat při vši své pokoře, že 25 tisíc osob opustilo herezi a vrátilo se do katolické církve.

Jak dobrý je Bůh!

V roce 1599 si ho papež Klement VIII. povolal do Říma, aby ho osobně poznal a mohl si ho vyslechnout. Když František skončil svou řeč, papež povstal a objal mladého 32letého apoštola. Jakmile se vrátil do Annecy, starý diecézní pastýř ho se souhlasem papeže vysvětil jako biskupa koadjutora s nástupním právem. Pokračoval ve svém apoštolátu s ještě větší horlivostí než dříve. V Paříži získal obdiv krále Jindřicha IV. a uzavřel přátelství s P. De Berulle, který navštěvoval salon Madame Acarie (budoucí matky od Vtělení). Král mu nabízel možnost stát se pařížským arcibiskupem a kardinálem. František odpověděl: *Již jsem se oženil s chudou ženou a nemohu ji opustit kvůli druhé, která je bohatší.* „Chudá žena“ byla diecéze Annecy, vlastně Ženeva, kterou jako biskup nesmírně miloval.

Právě v tom roce se stal sídelním biskupem. Jak dobrý to byl pastýř po dobu dvaceti let a jaký vliv měl na celou církev! Věnoval zvláštní péči svým kněžím. V diecézi nebyl seminář, ale on se staral o formaci kleriků, o jednoho po druhém jako otec o své

syny. Zajímal se o kláštery (kanovníci sv. Augustina a benediktini v Talloires a Sixt...), i mimo svou diecézi. Chtěl, aby dobře upevnili svou řeholi a především lásku k Církvi.

Vyhlásil program ve stylu jedinečné jasnosti: napsal kněžím: *Moji drazí bratři, zapřísahám vás, abyste se s velkou vážností věnovali studiu autentického katolicismu, protože vědění je pro kněze jako osmá svátost a Církvi se přihodily velké nehody, když se svatá Archa ocitla v cizích rukou, které nebyly kněžské ruce. To je důvod, proč je naše Ženeva vydána zpuštění: to se stalo za přispění naší zaslepené naivity, protože jsme nebyli na stráži a spokojili jsme se s tím, že recitujeme breviář, aniž bychom přitom mysleli na růst našich vědomostí. Protestanti přelstili naivitu našich otců a těch, kteří je předcházeli... A zatímco my jsme spali, nepřítel zaséval koukol na poli Církve a podstrčil blud, který vnesl do duší rozdělení a roznil oheň nesvornosti v celém kraji. ... Protože tedy mě Prozřetelnost ustanovila biskupem, vyzývám vás, abyste se s veškerou pílí věnovali studiu, abyste náležitě vzdělání a s neporušeným životem byli bezúhonní a připraveni odpovídat komukoliv, kdo se vás zeptá na víru.*

Umíme si představit, že to byl program mimořádně aktuální... V roce 1605 zahájil pastorační vizitace ve 450 farnostech. Jeho dveře zůstávaly vždy otevřené k přijetí kohokoliv. Říkal, že „biskup je velké veřejné napa-

Sv. František Saleský

jedlo“. Všude organizoval školy katechismu a sám učil katechismus děti, které byly okouzleny jeho úsměvem, jeho slovem, plným příkladů. Když chodil po dlážděných cestách svého Annecy nebo přicházel do míst své diecéze, obklopovali ho chlupci, kteří se na něho tlačili plní lásky a radosti a nechtěli ho pustit. Je to spolu s chudými ta nejkrásnější koruna pro biskupa.

Všude kázal v nejrůznější denní dobu za velkého zájmu posluchačů jako hlasatel Ježíšovy lásky pro všechny, s úmyslem přivést hříšníky k obrácení a heretiky do Církve. Hlásal pravdu, aniž by někoho urazil, ale byla to pravda ve svém celku bez jakýchkoliv ústupků. Vysvětloval: *Nechci, aby říkali, že biskup je velký kazatel, nýbrž aby milovali Boha.* Nicméně se začalo říkat: *Jak dobrý musí být Bůh, když jeho biskup František Saleský je tak dobrý!*

3. MEZINÁRODNÍ KONGRES SETKÁNÍ SVĚTOVÉ CÍRKVE

Kongres, který organizuje Kirche in Not, se uskuteční ve dnech 11. – 13. dubna v Augšpurku. Podle sdělení pořadatelů bude zde slavena mše svatá podle tří různých katolických ritů. Na programu jsou také společné ranní a večerní pobožnosti, adorace a příležitost ke svatě zpovědi. Mezi účastníky bude řada biskupů a kardinálů ze čtyř světadílů. Mši v „tridentském ritu“ bude slavit v papežské bazilice sv. Oldřicha a Afry kardinál Castrillon Hoyos. Mši v řeckokatolickém byzantském ritu bude celebrovat biskup Petro Kirch. Po dobu celého kongresu se bude konat adorace, kterou organizují postupně různá duchovní hnutí. Pořadatelé očekávají příchod 3000 účastníků.

V roce 1604 potkal v Dijonu mladou vdovu Janu de Chantal. S ní dal počátek kongregaci Navštívení Panny Marie, společnosti, která se měla věnovat těm nejpotřebnějším, ale Církev pokládala za užitečnější, aby se věnovala modlitbě a rozjímání.

Jako kněz i jako biskup byl František vůdcem duší, velice náročný i velice sladký a vzácně vyrovnaný: působil v rozhovorech, ve zpovědi a v tisících dopisů. Oživovala ho jedna myšlenka: *Bůh všechny volá v Kristu, aby se stali svatými, nejen mnichy, kněze a řeholnice, ale i muže a ženy v manželství, v práci, v jakémkoliv čestném životním postavení.* Z jeho spisů připomeňme dva nejznámější, které formovaly a které formují ke svatosti. Jen Bůh ví, kolik to bylo duší v jeho i v naší době: *Úvod do zbožného života (Filotea) a Pojednání o lásce k Bohu (Teotimo),* aniž bychom opomjeli jeho líbezná *Dopisy,* opravdovou pastvu evangelia pro všechny kategorie čtenářů.

Na Kristově Srdci

Odtud plyne jeho mimořádný vliv na celou církev, jako na Don Bosca, který ho chtěl mít patronem své kongregace, a ta se právě proto jmenuje salesiánská, a na řadu biskupů a papežů, kteří si ho zvolili za vzor své služby. Je jich bezpočet.

Cestou do Lyonu koncem roku 1622, se zdravím již podlomným tak velkým množstvím apoštolické práce, zesnul František 28. prosince ve věku pouhých 55 let. Roku 1665 ho papež Alexander VII. zapsal do seznamu svatých a v roce 1877 ho Pius IX. prohlásil za učitele Církve. Odkud se vzalo tolik svatosti a moudrosti? Bylo mu sotva 22 let, když studoval v Padově a napsal si tento základní program: *Budu napodobovat milovaného učedníka Jana a setrvám vždy na hrudi a na Srdci našeho nejmilejšího Spasitele, plném lásky.*

*Z Amore Misericordioso 1/2002
přeložil -lš-*

V centru slavení je Eucharistie

Rozhovor s biskupem Klementem Pickelem
z diecéze Saratov v Rusku

Od té doby, co byly v Rusku apoštolské administratury v únoru 2002 nahrazeny řádnými diecézemi, existují tam tyto diecéze: diecéze Matky Boží (Moskva), Proměnění Páně (Novosibirsk), Svatého Klementa (Saratov) a Svatého Josefa (Irkutsk). Biskup Klement Pickel (původem Němec) vypráví o své diecézi a o dobrých vztazích k ruské pravoslavné církvi. Rozmlouvá s ní dr. Olga Litzenbergerová.

Excelence, čím se liší Vaše diecéze od ostatních ruských diecézí?

Jako všude v Rusku hraje krajina velkou roli při formování lidí. U nás jsou to Volha, široké stepi, severní Kavkaz a černo-mořské pobřeží. Moje biskupství sousedí s Ukrajinou, Kazachstánem, Ázerbájdžánem a Gruzii. Významná část obyvatel má islámské kořeny a republika Kalmykie má buddhistický ráz. Takové zvláštnosti jsou charakteristické pro určité oblasti, nikoliv pro celé biskupství.

Biskup Klement Pickel

Byl jsem několik let činný jako kněz v Marxu na Volze, kdy si v Kateřinině městě. Bylo to největší město volžských Němců. Moje dnešní biskupství bylo do roku 1848 podstatnou částí ruskoněmecké diecéze Tiraspol, jejíž sídlo a seminář byly v Saratově, mém nynějším služebním sídle. Zde se až do roku 1941 nacházela republika volžských Němců, což mělo pro vznik struktur v 80. letech rozhodující význam. Máme ještě malé zakavkazské republiky s jejich komplikovanými dějinami.

Moje diecéze je jedna z největších v Evropě. Zahrnuje 26 tzv. „subjektů“ Ruské federace, srovnatelných se švýcarskými kantony nebo německými spolkovými zeměmi, např. oblastí Voroněž, Samara, Orenburg, Astrachan, Rostov, Krasnodar a republiky Tatarstán, Kalmykie a Čečensko. Na území, které je čtyřikrát větší než dnešní Německo, má naše diecéze 53 farností a více než 100 filiálních obcí.

V roce 1999 jste byl jmenován biskupem v Saratově. Čeho jste od té doby dosáhl, kde vidíte své nejdůležitější úlohy?

Na tak velkém území je zatím těžké předvídat, jak se bude vyvíjet hospodářský a náboženský život. Jako biskup jsem viděl a vidím svůj úkol v tom, posilovat věřící a zprostředkovat jim křesťanské hodnoty, na které by se mohli orientovat. K tomu je třeba vytyčit tři vztažná pole, bez nichž je naše lidské zrání nemyslitelné: je to a) vztah k našemu Stvořiteli, b) vztah k našim bližním a ke společnosti a c) vztah k sobě samému. Jak jen můžu, navštěvuji kněze v jejich farnostech. Zahraniční cesty a kontakty jsou důležité, protože při nich mohu upozornit na naši sociální a materiální nouzi (a na naše omezené možnosti).

Před osmi lety jsme zde měli 33 kněží. Dnes je jich „již“ 42. Jen čtyři z nich jsou domácího původu. Ostatní jsou cizinci. Rány z pronásledování ještě zdaleka nejsou zahojeny. Moje diecéze je „ministratura“ s několika málo spolupracovníky. I v bu-

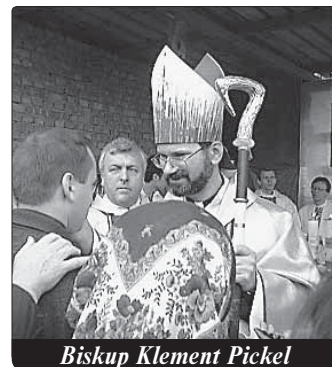
doucnou bych chtěl udržet štíhlou správu a obsazovat ji našimi početnými silami z místa.

Katolická církev v Rusku má nadále problémy s opatrováním vstupních víz pro zahraniční duchovní. Mají někteří z nich ruské občanství? Jak vycházejí Vaše farnosti se zahraničními kněžími?

Víza nepředstavují nějaký specifický církevní problém. Každá země má své zákony pro cizince. Bylo by samozřejmě krásné, kdyby duchovní ze zahraničí dostávali snáze víza a povolení k pobytu v Rusku. Z našich zatím 42 kněží jsou čtyři ruští státní občané. Ti studovali v našem semináři v Petrohradě. Ostatní pocházejí z Polska, Irska, Slovenska, Ukrajiny, Německa, Rakouska, Argentiny, Holandska, Francie, Běloruska, Indonésie a Velké Británie. Dobré vztahy našich věřících k různým národnostem jejich kněží z různých zemí představují krásný příklad katolictva naší církve. V SSSR čekali lidé toužebně na kněze, často celá desetiletí. Pro-

Mše svatá v rodinném společenství

Biskup Klement Pickel

to bylo lidem před 15 lety ještě lhostejné, odkud vytouzení kněží přicházejí a jakou řečí mluví. Dnes musíme jasně říct, že bez ruštiny to nejde.

Jak se utvářejí vztahy mezi různými národnostmi v jejich farnostech? Je možné ještě dnes nazývat katolickou církev v Rusku „polskou církví“? A je zde ještě mnoho potomků ruských Němců?

V mnohanárodním Rusku je samozřejmě, že zde bydlí různé národnosti v těsném sousedství. Počátky katolické církve v Rusku měly ráz polský, německý a litevský. Potomci zakladatelských generací se buďto vystěhovali nebo asimilovali. Stává se, že se někdo hlásí ke svým předkům (Polákům, Němcům, Arménům, Čechům), ale typicky polská nebo německá jména nemusí znamenat, že by se jejich nositelé cítili být Poláky nebo Němci. Naštěstí to v Církvi nehraje žádnou roli. Není „centrem německé kultury“ a nebo „polským domem“.

Obtížné je vrácení dřívějších katolických kostelů jejich farnostem. Rozhodnutí často závisí na dobré vůli místní správy. Získali jste zpět v posledních letech nějaké katolické chrámy?

Předány nám byly – obvykle pouze k používání – kostely, případně zříceniny kostelů v Astrachanu, Volgogradu, Novočerkasku, Samaře, Orenburgu, Tambově a v Pjatigorsku. Na ostatních místech jsme přes dlouholeté úsilí naše dřívější kostely neobdrželi, jako v Taganrogu, v Kazanu nebo i v Saratově. Z našich

53 farností má 34 kostel nebo alespoň kapli. Devět farností se schází v kulturních střediscích, klubech nebo bytech. V Kazanu nám nyní pomáhá místní správa s novou stavbou kostela, starosta slíbil stavbu ještě papeži Janu Pavlu II. Jako v mnohém, je v tom Kazan výjimkou.

Čím se liší život katolických farností v Rusku od těch v západní Evropě? Jakou roli hraje dobročinnost a charita?

Naše farnosti jsou obyčejně malé, je to v nich rodinné. To je důležité také proto, že mnozí nemají správnou rodinu. S radostí mohou říct, že středem našich setkání je slavení Eucharistie, setkání s Kristem, naším Pánem. Tím se lišíme od farností na Západě, kde život farností vykazuje je zcela jiné aspekty.

„Bída není hanba“, ale je u nás problémem. Od počátku 90. let začíná v Rusku opět hrát svou roli dobročinnost. Leží mi na srdci, aby všichni, kteří patří k Církvi, věděli: „Charita není spolek, který se musí o všechno postarat, nýbrž charita je součástí našeho křesťanského povolání. Církve bez charity by byla neduživou církví. To, co můžeme dělat bez zahraniční pomoci, se na první pohled jeví jako bezvýznamné, ale směřuje to k budoucnosti.“

Je možno říct, že krize mezi Svatým stolcem a moskevským patriarchátem, kterou v roce 2002 vyvolalo vytvoření katolických diecézí, je už překonaná?

Rok 2002 byl skutečně obtížným obdobím. Když si vzpomenu, jak jsem jako katolický student v cestovním zavazadle pašoval do SSSR Bible a předával je prosícím lidem v pravoslavných chrámech, pak mě opravdu bolelo, když se na mě o dvacet let později dívali jako na „nepřítele“. Byla zde nedorozumění, nevědomosti a nedostatek dialogu. Nesmíme také zapomenout, že pronásledování zanechalo stopy a rány ve všech církvích.

Pohlednice saratovské katedrály svatého Klimenta

Mezitím se vztahy mezi našimi církvemi opět obrátily k lepšímu. Já mám např. se svým pravoslavným bratrem v úřadě biskupa Longinem ze Saratova a Volžska dobré vztahy. Jsme stejný ročník. A dovoluji si tvrdit, že jsme přátelé. Samozřejmě, naše kontakty ještě vězí v „dětských botách“, ale to je lepší než ve „slepé uličce“. Proto je mi líto, že kvůli mnoha služebním cestám nemohu tento vztah dostatečně rozvíjet.

Není církví, které by si dogmaticky stály tak blízko, jako pravoslavná a katolická. Máme společné úkoly ve světě. Ochrana křesťanských hodnot ve společnosti, sociální angažovanost křesťanů a jejich každodenní svě-

dectví víry, vzdělávání v kněžském semináři, ale i hudba: to jsou některá témata našich rozhovorů v poslední době.

Mluvíte výborně rusky. Potřebujete přesto pomoc lidí s ruskou mateřskou řečí?

Tak dobré to s mou ruštinou zase není. Pokud jde o kázání, pokládám za důležitější, aby byla spíše živá než jazykově dokonalá. Při písemném styku mi pomáhají především řeholní sestry, které vyrostly v SSSR. Ostatně sebelepší znalost ruštiny nepomůže tam, kde nemají potuchy o náboženské řeči. 70 let se náboženský slovní poklad v Rusku nerozvíjel. Mluvit o Bohu bylo životu nebezpečno.

Dostanete se při četných cestách do rozhovorů s obyčejnými lidmi. Udělal jste jako katolický duchovní nějaké špatné zkušenosti s pravoslavnými, muslimy, židy nebo jinými vyznáními?

Bohužel ano. Protože se přitom jedná o lidi, ve kterých vidím především „sourozence“ a věřící, snažím se pomáhat si, jak se dá. Kdybych teď mluvil o jednotlivých špatných zkušenostech, ničemu by to nepomohlo. Napětí většinou zmizí, když se představím jako katolický duchovní. Skutečně negativní a agresivní reakce jsem zažil během 16 let nejvíce čtyřikrát pětikrát.

Biskup Klement Pickel

Jak dlouho žijete v Rusku? Máte již ruské státní občanství?

Přišel jsem ráno 2. srpna 1990 do Dušanbe v Tádžikistánu. Když byl Josef Werth vysvěcen na biskupa a budoval struktury v Novosibirsku, dorazil jsem 16. června 1991 k Volze. Je to tedy 16 let. Nyní vízum v Rusku nepotřebuji, ale podle platného práva můžu požádat o ruské občanství až v příštím roce. Chci to udělat.

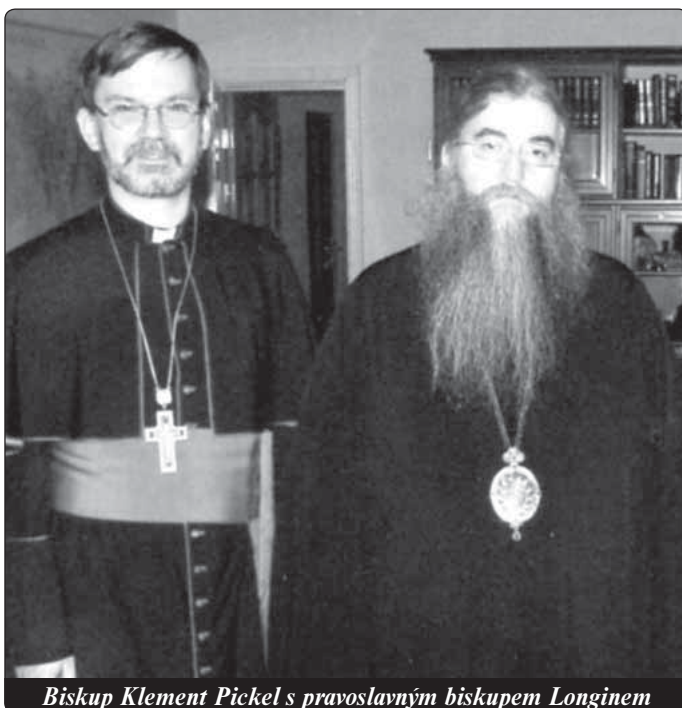
Co Vám dělá při Vaší práci v Rusku největší starosti?

Musel bych mluvit o věcech, o kterých se nerad vyjadřuji, protože jsou smutné. Uvádím je na společného jmenovatele – „nečestné jednání“.

Jste optimista?

To je komická otázka. Byl bych jinak již 16 roků v Rusku?

Z Der Fels přeložil -lš-

Biskup Klement Pickel s pravoslavným biskupem Longinem

Ktěm společnostem, které si nemohou stěžovat na nedostatek povolání, patří velice mladá misijní společnost Rodina Panny Marie se sídlem ve Staré Haliči na Slovensku, ve které působí mladí muži a ženy z celého světa. Sestry této společnosti je možno poznat nejen podle bílého řeholního roucha zvláštního střihu, ale také podle lesku svaté radosti a lásky, která jim přímo vyzařuje z očí.

Prinášíme svědectví několika dívek, které přijaly řeholní šat v poutním chrámu Panny Marie Bolestné v Šaštíne 10. července 2007.

Sestra Anna Wibmerová z Rakouska

Můj rodný kraj je Virgental ve východním Tyrolsku. Už jako dítě a pak jako děvče jsem často myslívla na to, že se stanu sestrou. Protože jsem s maminkou

Sestra Anna Wibmerová s maminkou

chodila od malička takřka denně do kostela na mši svatou, lidé ze vsi nejednou poznamenali: *Z tebe bude určitě sestřička.* Časem toho bylo na mě příliš a mělo to dokonce zcela opačný efekt. Vždyť jsem vždy chtěla mít také svoji rodinu a mnoho dětí.

Když jsem roku 2004 poprvé odjela na mezinárodní Den Matky všech národů do Amsterdamu, poprvé v životě jsem se „uli-la“ ze školního vyučování. Ale vyplatilo se mi to. Jakmile jsem totiž vstoupila do slavnostně vyzdobené haly, celková atmosféra na mě zapůsobila tak, že mi jasně vstoupilo na mysl: *Myslím, že tu je moje místo.* Nechci však zatajit, že mě to stálo ještě určitý vnitřní zápas, než jsem na pod-

Povolání

Jsou řeholní společnosti, které trpí nedostatkem povolání, a jsou jiné, které si na tento problém vůbec nemusí stěžovat. V nových povoláních se neprojevuje jen duchovní „vkus“ žadatelů, ale i „vkus“ Ducha Svatého, který je pravým původcem každého duchovního povolání. Hlavními kritérii tohoto „vkusu“ je nesporně míra, v jaké dotyčná společnost přispívá k naplnění dvou podstatných cílů: k šíření Božího království na zemi a k posvěcování svých členů. Modlit se za nová řeholní povolání znamená tedy modlit se nejen za ty, které Pán povolává, ale i za řeholní společnosti, aby v nich Bůh nacházel zalíbení.

zim s radostí přišla do Mateřského domu Rodiny Panny Marie na Slovensku. Když však jsem poprvé překročila práh dveří, byla jsem si zcela jistá: *Ano, tady je jistě moje místo!*

Moje nové jméno Anna, které jsem dostala při oblačce, se mi velice líbí. Tak se jmenuje moje svatá patronka, kterou jsem si velmi oblíbila. Je to prorokyně Anna, která byla při obětování Páně v chrámu, když Simeon prorokoval Panně Marii: *Tvoji duši pronikne meč.* Tato slova mě ihned napadla, když jsem spatřila svůj nový prsten, symbolizující moje povolání. Prostým způsobem zobrazuje rub zázračné medailky s probodeným Srdcem Panny Marie. Když jsem tento prsten ukázala mamince, s úžasem řekla: *Cože? To není možné!* Totiž ještě předtím, než jsem se narodila, svěřila mě v době velmi obtížného těhotenství Panně Marii a s důvěrou nosila zá-

zračnou medailku. Když jsem pak přišla předčasně na svět v osmém měsíci, a to ještě císařským řezem, porodní asistentka připravovala matku, aby mě znovu darovala Bohu. *Tolik růženců jsem se nikdy nemodlila jako tehdy a slíbila jsem, že pokud přežiješ, dám ti jméno Maria,* vyprávěla mi později.

Po přijetí křtu v nebezpečí smrti jsem byla během prvního týdne třikrát operovaná. Lékaři se už vzdali, ale Panna Maria měla se mnou jiné plány. V budoucnosti jí chci děkovat jako sestra Anna za svoje povolání.

Lioba Jendrušáková, Slovensko

Moji přátelé a známí mě znají jako Katku z malé oravské dědinky Bobrov ze závodu, kde jsem pracovala po skončení elektrotechnické školy. Jako 22letá jsem jela s maminkou do Medjugorje a tu jsem pochopila: *Katko,*

Sestra Lioba Jendrušáková (uprostřed)

v tvém životě se musí něco změnit! Po návratu domů jsem začala častěji přistupovat ke svatému přijímání, aby mi Bůh ukázal správnou cestu. Posloužil si k tomu jedním velmi dobrým přítelem z mé vesnice – Josefem Jagelčákem. Po sklizni úrody vozil vždy brambory do Mateřského domu. Byla to první říjnová sobota. Pozval mě, abych s ním jela do Staré Haliče. Tajně si myslel, že tato návštěva by mohla být něco pro mě. Nic jsem netušila a souhlasila. Tato návštěva v Mateřském domě sehrála v mém životě rozhodující úlohu. Začala se tak cesta mého povolání. A dobrý kostelník Josef tak také prožil své malé vítězství.

V Rodině Panny Marie jsem se ihned cítila na správném místě. Už za měsíc jsem mohla přijít na čtyři týdny, abych lépe poznala Bohu zasvěcený život a spiritualitu společenství. Po tomto období jsem se bez váhání rozhodla žít jen pro Ježíše a stát se misionářkou. Samozřejmě, že jsem to kvůli svému temperamentu neměla vždy lehké, a mnoho jsem se musela učit. Moji rodiče také přinesli svou obět, když mě museli odevzdat Bohu. Ale tuto obět přinesli už dříve, když můj malý bratr přišel tragicky o život. Maminka mi na rozloučenou řekla: *Katko, Bůh si vzal jedno z našich dětí, aniž by se nás ptal. Nyní my mu daruje me tebe, abys mu sloužila.*

Od doby, kdy jsem opustila rodný dům, uplynuly čtyři roky. V den oblačky jsem vyslovila svoje: *Ježíši, přicházím, přicházím z lásky!* Přišla moje rodina, známí a bývalí spolužáci a učitelé, bylo jich asi 150, aby děkovali za moje povolání.

Sestra Eadel Maria Andrichová, Rakousko

Od svých školních let jsem vždy chovala přání založit si dobrou rodinu.

Když se v sousední farnosti konaly misie, bylo to pro mne, čtrnáctiletou gymnazistku, něco zcela nového. Zvláště mě při-

tom zaujali mladí, kteří vyprávěli o tom, jak našli víru. Od té doby jsem navštěvovala modlitební skupinu a Ježíš získal pevné místo v mém životě.

Po maturitě jsem nevěděla, co bych chtěla dělat. Přešel půlrok práce v Kanadě, následovalo studium angličtiny na univerzitě, které jsem však přerušila. A tak jsem se v roce 2002 dostala do školy turismu v Innsbrucku. Nové místo, nová škola, noví lidé! To se mi líbilo. Myslela jsem si: Po několika letech najdeš dobře placené místo v zahraničí. A tehdy se poprvé objevila myšlenka: *A co když se stanu sestrou?* Ale jak náhle přišla, tak odešla. Odsunula jsem ji bo-

Sestra Eadel Maria Andrichová se synem své přítelkyně

kem. V roce 2004 jsme se měli poohlédnout po nějaké práci. Mám jít do Irsku, nebo do Ameriky? Horečně jsem hledala na internetu a skutečně jsem našla zajímavé nabídky, ale vždy jsem je znovu zavrhlá. Nic mi nepřinášelo pokoj a já jsem se stále častěji modlila: *Ježíši, chci dělat to, co ty chceš.* Někdy jsem si zoufale myslela: *Nemohla by být někde nějaká tabulka, na které by napsáno, co mám dělat?*

Tabulka nikde nebyla, ale Ježíš mě nenechal na holičkách. Svěřila jsem se nově vysvěcenému knězi z Rodiny Panny Marie P. Maxmiliánovi, který pochází ze Štýrska jako já, a on mi poradil: *Popros Ježíše o znamení, abys jasně poznala, co chce. Když myslíš na povolání, můžeš např. prosit*

OCEŇENÍ VÝCHOVNÉ PRÁCE RODIČŮ

Saský ministr kultury Steffen Flath se zasazuje o to, aby rodiče, kteří se „na plný úvazek“ věnují výchově svých dětí, byli náležitě oceněni. Podle jeho soudu má tato činnost pro společnost nedocenitelnou hodnotu. Těmto rodičům by se mělo dostat také náležité finanční podpory. Flath je rozhodně proti trendu, aby tuto roli rodičů přebíral stát. Rodina je přirozeným místem pro rozvoj dítěte.

ZMĚNA TELEFONNÍHO PŘEDČÍSLÍ

Obyvatelé malé obce Reeves ve státě Luisiana v USA si po čtyřiceti letech vymohli, aby dosavadní směrovací číslo 666 bylo změněno. Zatím s touto žádostí čtyřikrát neuspěli, ale na pátý pokus jim bylo vyhověno. Jejich číslo je nyní 749. Místo se 450 domácnostmi a třemi kostely nechce být odkázáno na „děbelské číslo“.

PRSTENY PŘEDMANŽELSKÉ ČISTOTY

Katolická církev v Polsku vybízí mladé lidi, aby nosili prstěny, které symbolizují, že sexualita je vyhrazena pro manželství. Prstěny vznikly v jižním Polsku u svatyně Karoliny Kozky, která je polskou obdobou Marie Goretti. Usmrtil ji ruský voják, kterému se postavila na odpor při pokusu o znásilnění. Za blahoslavenou ji prohlásil Jan Pavel II. v roce 1987.

Kath-net

o to, aby tě v této souvislosti oslovil někdo, s kým jsi o tom nikdy nemluvila.

A tak to přišlo. V neděli Božeho milosrdenství 2004 mě oslovili tři lidé, se kterými jsem předtím nikdy nemluvila, a zeptali se mě, zda jsem neuvažovala o tom, že se stanu sestrou. Bylo to jasné. V létě jsem konečně dokázala Ježíši říct: *Jestliže mě skutečně voláš, jsem zde!* Můj duchovní vůdce P. Paul Maria mi poradil, abych nejdříve lépe poznala Bohu zasvěcený život. Tak jsem na podzim 2004 přišla do Mateřského domu Rodiny Panny Marie a o Vánocích mi bylo jasné: *Jest-*

liže smím zůstat, zůstanu a stanu se sestrou. Dnes jsem přesvědčená, že mojí „tabulkou“ byla Panna Maria, která mi ukázala pravou cestu k mému povolání.

Sestra Priscila Abfalterová, Německo

Při pohledu zpět si uvědomuji, že ve věku mezi 15. a 20. rokem jsem jednou nohou stála u Boha a druhou ve světě. I když jsem vyrůstala ve věřící rodině a víru jsem praktikovala, dokonce jsem jako gymnazistka chodila na poutě a modlila jsem se zásvětně modlitby k Panně Marii, čekala jsem současně netrpělivě

Sestra Priscila Abfalterová se svým bratrem Hubertem

na každý víkend, abych si mohla „vyrazit“ a poznat nové chlapce. Mnohá přátelství mi však ukázala, že to není všechno, a tak moje hledání pokračovalo. *Myslel jsem si, že jsi normální děvče!* řekl nakonec zklamaně přítel – *moje velká láska*, když jsme se kvůli víře a zásadám rozešli. Nečekaně na mě zapůsobilo, když můj bratr Hubert v roce 1999 vstoupil do společenství Rodiny Panny Marie a já jsem to cítila, jako by mi mého jediného bratra vzali. Při studiu v Mnichově se mi začalo velice stýskat po domově. Proto jsem začala denně chodit na mši svatou, a to mi přineslo útěchu a pocit domova a tepla. Toto období bylo pro mě vnitřně velice důležité. Když jsem potom v Římě navštívila svého bratra, poprvé jsem tu poznala jiný druh lásky, která pochází od Boha. Poprvé se ozvalo tiché přání darovat se zcela Bohu. To jsem si dříve nedokázala představit ani ve snu. Před rokem 2000 začal potom ve mně zvláštní zápas. Přerušila jsem studium náboženské pedagogiky a začala jsem se věnovat studiu vychovatelství. Stále silněji jsem cítila: *Ježíš mě chce pro sebe*, a na druhé straně jsem pocítovala nevysvětlitelně velký strach zcela se mu odevzdat. *Co mě čeká? Může mě opravdu udělat šťastnou?* Rozhodující bylo léto 2003, kdy jsem s kamarádkou navštívila Mateřský dům. Když jsem klečela v kapli, poprvé jsem slyšela píseň: *Náš Bůh je láska, mějte odvahu žít pro lásku, náš Bůh je láska, nebojte se!*

V tom okamžiku jsem pochopila tato slova, která mě hluboce zasáhla: *Ježíši, ty jsi jen láska? Pak se tě nemusím bát a daruji se ti úplně.* Nejraději bych byla zvolala své ANO nahlas. Konečně jsem se odhodlala „vystoupit z loďky“. Jen Hubertovi jsem naznačila: *Ted' konečně u mne přeskočila jiskra!* Domů jsem cestovala s vědomím: *Budoucí rok, až skončím školu, přijdu znovu a... navždy!*

*Z Vítězství srdce 59/2007
přežil-lš*

Druhý vatikánský koncil zdůrazňuje, že povolání ke svatosti se týká všech křesťanů, aby byli schopni nabídnout ji dnešnímu světu. Nesmí existovat smutní svatí, protože by byli karikaturou svatosti. Svatost je ve své podstatě radostná, není nic jiného než do samých důsledků prožívaná skutečnost radostné zvěsti Božího království.

Svět potřebuje svaté! Letmý pohled na etapy života matky Vojtěchy nám dodává odvalu, že i ji můžeme zařadit mezi kandidáty na oficiální prohlášení její svatosti, které pocho-pitelně ponecháváme zkoumání a úsudku církve. Ale každý její životní úsek je zařamován úsilím o uskutečňování následování Krista a jeho vůle.

Narozena 25. března 1914, čtyři měsíce před vypuknutím první světové války, předposlední ze šesti sourozenců, prožívá rané dětství v hluboce věřící rodině. V šesti letech ztrácí maminku a ve 13 letech odchází jako čekatelka k sestřím boromejkám do Frýdlantu nad Ostravicí ve Slezsku. V Praze studuje učitelský ústav, končí maturitou, r. 1940 skládá doživotní sliby, na první učitelské místo nastupuje v jižních Čechách. Poslední tři roky války působí jako ošetřovatelka v nemocnici ve Slaném, kde obětavě ošetřuje zraněné vojáky jak německé, tak později ruské. Po válce učí tři roky v Líšni u Brna, po zavření církevních škol totalitním režimem je představenou v Prachaticích. Tam ukrývá kněze – řeholníka, který v dubnové noci 1950 unikl přepadu mužských klášterů; s ním je v září 1952 zatčena a za rok po vyšetřovací vazbě odsouzena pro velezradu jako „špionka ve službách Vatikánu“. Trest si odpykává v Pardubicích a v Praze na Pankráci. Po amnestii v roce 1960 ji její generální předsta-

Boží služebnice matka Vojtěcha Hasmandová (ke 20. výročí její blažené smrti – 21. ledna 2008)

vená Bohumila Langrová, také odsouzená a později rehabilitovaná, posílá do komunity do Vidnavy na severní Moravě, aby nebyla na očích tajné policii. Tam tráví celých deset let, poslední rok jako místní představená.

Z tohoto titulu je r. 1970 mezi delegátkami na generální kapitule boromejek a je zvolena generální představenou, což se opakuje v roce 1976 a 1982, kdy

je na třetí šestiletí její tzv. postulace potvrzena v Římě Kongregací pro řeholníky a sekulární instituty.

Nesmí chybět ani těžký kříž v posledním úseku jejího života. Diagnózu zhoubného nádoru na plicích přijímá se statečnou odevzdaností do Boží vůle. Den na to, na svátek sv. Karla Boromejského, píše svoji duchovní závěť. Po třech měsících utrpení, s metastázemi postihujícími páteř, odevzdává svou duši Pánu uprostřed svých sester ve Znojmě-Hradišti 21. ledna 1988. Její pohřeb, i když ještě za totality, je manifestací víry, doprovází ji na 120 kněží, z nichž jsou někteří tajně vysvě-

cení, a přes 500 věřících. Osm let po smrti zahajuje brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle diecézní proces blahorečení v Brně, protože matka Vojtěcha v této diecézi téměř 18 roků působila a zde i zemřela. Po dalších 8 letech je proces uzavřen. Celý materiál má 930 stran, je přeložený do italštiny a předán do Vatikánu, odkud po 16 měsících přichází dekret schválení diecézního postupu. Je jmenován postulátor pro pokračování procesu v Římě, dále tzv. relátor kauzy a postulátora spolupracovnice.

V čem spočívá současná práce v Římě?

Pod vedením relátora postulátor se svojí spolupracovnicí S. M. Remigií Češíkovou připravují tzv. „pozici o ctnostech“ matky Vojtěchy. To znamená dokázat z celého předaného materiálu a případně i z archivu sester, jak Boží služebnice aplikovala v životě božské ctnosti, víru, naději a lásku, čtyři kardinální ctnosti, moudrost, statečnost, spravedlnost a mírnost a konečně jako řeholnice sliby čistoty, chudoby a poslušnosti, včetně typické sliby boromejek – milosrdenství. Je to práce mravenčí, každé tvrzení musí být doloženo příslušnou citací z výpovědí svědků a uvedeného materiálu.

Nejcennější svědectví o lásce k Bohu a k bližnímu nám podávají její bývalé spoluvězenkyně, hlavně z ženské věznice v Pardubicích. Z líčení těchto žen, které po nabytí svobody u nás mohly vydat svědectví, se nám jeví obraz velmi statečné ženy, hluboce věřící, která svoji prožitou víru dovede předávat druhým, svou naději posiluje klesající, rozdává kolem sebe lásku. Když one-

mocní tuberkulózou plic, dělí se o svůj větší příděl stravy s druhými, které to podle jejího mínění ještě víc potřebují.

Schválení nových stanov Římem ji naplňuje radostí. Neohroženě připravuje za doby normalizace, kdy režim znovu utužuje pronásledování, nová tajná povolání i s rizikem s tím spojeným. Kolika kněžím a bohoslovcům pomáhá nejen finančně, ale i modlitbou, radou, povzbuzením. Její duchovní testament je vzdání díky Pánovi i spolusestrám a zůstává majákem pro kongregaci i dnes.

K dosažení blahorečení církve vyžaduje zázračné uzdravení na přímluvu Boží služebnice. Je to jakási Boží pečeť, jakoby razítko, potvrzující svatost kandidáta pro úctu oltáře. Jedině v případě mučedníka pro víru může podle současné praxe Svätý otec dispenzovat od zázraku.

Po předání diecézního zjištění, výslechu svědků a lékařské dokumentace pokračuje v Římě studium uzdravení, a to nejprve dvěma odborníky lékaři, kteří prohlásí, že případ může být postoupen dál k projednání specialistům podle příslušného oboru medicíny. Ti potom jak jednotlivě, tak na společném zasedání prohlásí, zda podle jejich vědomí a svědomí dotyčné uzdravení je nevysvětlitelné za stavu současné lékařské vědy. Vyžaduje se tedy od nich jen čistě vědecký posudek, tj. konstatování, že v tomto jim předloženém konkrétním případě se nedalo po lékařské stránce, řekli bychom lidově, už nic dělat, že ten dotyčný pacient byl „odepsán“. Uzdravení musí být náhlé a trvalé. Teprve po tomto svědectví lékařů další komise kardinálů a biskupů, dospěje-li k přesvědčení o Božím zásahu na přímluvu kandidáta svatosti, vysloví slovo zázrak a postoupí

případ k definitivnímu rozhodnutí Svatému otci.

Právě zde očekáváme spolupráci vás věřících.

Když se ve vašem okolí vyskytne případ, kdy podle úsudku lékařů není lidsky žádná naděje na uzdravení, modlete se k matce Vojtěše o její přímluvu. Může to být docela vlastními slovy nebo modlitbou na obrázku, církevně schválenou. Aby se věc při prověřování nekomplikovala, nezapojte do vaší modlitby jiné svaté nebo Boží služebníky, uzdravení musí být jednoznačné jen na tu jedinou přímluvu. Potom informujte postulátora, případně se obraťte na svého duchovního otce ve farnosti.

Musíme také Kongregaci pro svatořečení dokázat, že pověst svatosti matky Vojtěchy je stále živá, že se na ni věřící obracují o přímluvu. Proto hlasťte na Postulaci matky Vojtěchy, Šporkova 12, 118 00 Praha 1, každé vyslyšení vašich proseb, nejen „menší uzdravení“, ale i v jakékoliv vaší záležitosti či potřebě.

Konečně ještě poslední postaba. Postulátor musí mít k dispozici i finanční prostředky k úhradě nutných vydání, jako s vytištěním Pozice o ctnostech (kolem 500 stran alespoň 100 exemplářů), placení posudku odborníků jak teologických, tak lékařských, kteří budou případ studovat. Musí se pomýšlet i na případné blahořečení a výlohy s ním spojené. Kdyby vše dospělo ke šťastnému konci, blahořečení by se konalo v Brně, bylo by tedy přístupné velké účasti věřících.

Kdo by chtěl přispět na kauzu matky Vojtěchy, příslušné číslo účtu na tento účel je: Komerční banka - Praha 1, číslo 27-20728 20437/0100, variabilní symbol 1988 (jak vidíte, tento symbol odpovídá roku její blažené smrti - 1988). Ať vám matka Vojtěcha odplatí svoji přímluvou vaši dobročinnost.

*Mons. Josef Laštovica,
postulátor*

Lidská rodina - společenství míru (3)

Poznání přirozeného mravního zákona není člověku odepřeno, když jde do sebe a kladě si otázku o vnitřní logice svého bytí a svých zjevných sklonů. Může dospět k tomu, aby tento obecný mravní zákon objevil alespoň v základních rysech, třeba s nerozhodností a nejistotou - zákon, který i přes kulturní rozdíly umožňuje lidem, aby si vzájemně rozuměli v důležitých otázkách dobra a zla, spravedlnosti a křivdy. Je nevyhnutelné obracet se k tomuto základnímu zákonu a vynakládat na to tu nejlepší intelektuální energii a nedat se odradit, třeba nedostatkem jednoznačnosti a nepochopením. V přirozeném zákonu se třeba zlomkovitě a ne vždy koherentně skutečně nacházejí kořeny hodnot mezinárodních dohod v celosvětově uznaných formách autority a v základech humanitárního práva, které je přijato v zákonodárství jednotlivých států a mezinárodních organizací. Lidstvo není „bez zákonů“. Přesto je naléhavě potřeba pokračovat v dialogu na toto téma a podporovat úsilí, aby se i zákonodárství jednotlivých států otevřela pro uznání základních lidských práv. Rozvoj právní kultury ve světě závisí mezi jiným značně od úsilí naplňovat mezinárodní normy hluboce lidským obsahem a zabránit tak, abychom se nomezovali na pouhé procedury, které kvůli egoistickým a ideologickým motivům tyto normy snadno obcházejí.

Prekonání konfliktů a odzbrojení

Lidstvo dnes prožívá hluboké rozdělení a silné konflikty, které vrhají temné stíny na jeho budoucnost. Široké oblasti planety se rozvíjejí v narůstajícím napětí, přičemž nebezpečí, že stále více zemí dospívá k držení jaderných zbraní, probouzí v každém odpovědném člově-

ku oprávněné obavy. Na africkém kontinentě běsní mnoho občanských válek, ačkoliv se zde nemálo zemí domohlo svobody a demokratického pokroku. Střední východ je nadále dějištěm konfliktů a atentátů, které ovlivňují i sousední národy, a některým oblastem hrozí nebezpečí, že budou zataženy do spirály násilí. Na všeobecné rovině je třeba se zármutkem konstatovat, že přibývá zemí, které jsou zataženy do závodů ve zbrojení: dokonce i rozvojové země věnují významnou část svého hubeného hrubého národního důchodu na nákup zbraní. Odpovědnost za tento neblahý obchod je mnohoznačná: Jsou zde země průmyslového světa, které čerpají z prodeje zbraní bohatý zisk, a jsou zde vládnoucí oligarchie v mnoha chudých zemích, které chtějí posílit svou pozici nákupem vysoce vyvinutých zbraní. V takto obtížných dobách je skutečně třeba mobilizovat všechny lidi dobré vůle, aby se dospělo ke konkrétním dohodám o demilitarizaci především v oblasti jaderných zbraní. V této fázi, kdy proces zákazu vyvíjení nukleárních zbraní se nehýbe z místa, cítím svou povinnost vyzvat autority k tomu, aby znovu a s větší rozhodností zahájily jednání o postupném smluvně dohodnutém odzbrojení v oblasti nukleárních zbraní. Když obnovuji tuto výzvu, vím, že tím vyjadřuji všeobecné přání těch, kterým leží na srdci budoucnost lidstva.

Uplynulo 60 let od doby, kdy Organizace spojených národů slavnostně zveřejnila Vše-

obecnou deklaraci lidských práv (1948-2008). Tímto dokumentem reagovala lidská rodina na hrůzy druhé světové války tak, že uznala svou jednotu spočívající na stejné důstojnosti všech lidí a postavila do centra lidského soužití respektování základních práv jednotlivých národů: to byl rozhodující krok na těžké a náročné cestě k dohodě a míru. Za zvláštní zmínku stojí také 25. výročí přijetí Charty práv rodiny Svatým stolicem (1983-2008) a 40. výročí oslav prvního Světového dne míru (1968-2008). Že se tento den slaví, bylo plodem šťastné intuíce papeže Pavla VI., kterou můj milý ctihodný předchůdce Jan Pavel II. přijal s velkým přesvědčením. Slavení poskytlo v průběhu let možnost v poselstvích zveřejňovaných k této příležitosti rozvíjet objasňující nauku Církve ve prospěch základního blaha lidstva. Právě ve světle těchto významných výročí zvu každého jednotlivého člověka, aby si jasněji uvědomil svou příslušnost k lidské rodině a zasazoval se o to, aby soužití na zemi stále více odráželo toto přesvědčení, od kterého závisí nastolení pravého a trvalého míru. K tomu vyzývám věřící, aby neúnavně prosili Boha o velký dar míru. Křesťané jako takoví vědí, že se mohou spolehnout na přímluvu Panny Marie. Ona, Matka Božího Syna, který vzal pro spásu lidstva na sebe lidské tělo, je Matkou všech.

Přeji všem radostný nový rok!

Vě Vatikáně 8. prosince 2007

BÝVALÝ PREMIÉR KONVERTOVAL

Bývalý britský premiér Tony Blair vstoupil do katolické církve. Obřad se konal v pátek 21. prosince a vedl ho kardinál C. Murphy-O'Connor. O této konverzi spekoval tisk již delší dobu. Blairova žena Cherie a jeho děti jsou již delší dobu katolíci. Blair se již dříve často účastnil katolických bohoslužeb spolu se svou rodinou.

Kath-net

SVATÝ AUGUSTIN (1) - dokončení ze str. 2

hledání pravdy, která je jí vlastní. Nicméně nechtěl žít bez Boha, a tak hledal náboženství odpovídající jeho touze po pravdě, ale také jeho touze přiblížit se k Ježíši. Tak upadl do sítě manichejců, kteří se představovali jako křesťané a slibovali náboženství totálně rozumové. Tvrdili, že svět je rozdělen na dva principy: dobro a zlo. A tak je prý možno vysvětlit celou složitost lidských dějin. Také dvojí morálka se svatému Augustinovi líbila, protože nabízela velmi vysokou morálku pro vyvolené: a pro takové jako on vyhovovala a umožňovala mu život mnohem přiměřenější situaci, zvláště jako mladému člověku. Stal se proto manichejcem a byl v tom okamžiku přesvědčen, že našel pravou syntézu mezi racionalitou, hledáním pravdy a láskou k Ježíši Kristu. A měl také konkrétní výhodu pro svůj život: spojení s manicheismem mu totiž otvíralo snadné perspektivy ke kariéře. Přidat se k takovému náboženství, ke kterému se počítaly vlivné osobnosti, mu dovolovalo pokračovat ve vztahu, do kterého se zapletl s jednou ženou, a postupovat dále ve své kariéře. S touto ženou měl syna Adeodata, který mu byl velice drahý, byl velice inteligentní a bude přítomen při jeho přípravě ke křtu u jezera Como, bude se účastnit oněch „Dialogů“, které nám Augustin předal. Chlapec bohužel předčasně zemřel. Jako učitel gramatiky po dobu asi dvaceti let ve svém rodném městě vrátil se Augustin brzy do Kartága, kde se stal vynikajícím a slavným mistrem rétoriky. Postupem času se ovšem Augustin začal vzdalovat od víry manichejců, kteří ho zklamali právě z hlediska intelektuálního, protože nebyli schopni vyřešit jeho pochybnosti, a přesídlil do Říma a pak do Milána, kde se potom usadil na císařském dvoře a kde získal prestižní místo díky zná-

mosti a doporučením římského prefekta pohana Simmaka, který byl nepřítelem milánského biskupa svatého Ambrože.

Ambrožův blahodárný vliv

V Miláně si zvykl naslouchat – z počátku kvůli obohacení své rétorické zásoby – překrásným kázáním biskupa Ambrože, který se stal představitelem císaře pro severní Itálii, a africký řečník byl slovy milánského prelata uchváten; ale byla to nejen Ambrožova rétorika, byl to především obsah, který se stále více dotýkal jeho srdce. Velký problém Starého zákona, nedostatek jeho řečnické krásy a filozofické hloubky, se Ambrožovými kázáními vyřešil díky typologickému výkladu Starého zákona: Augustin pochopil, že celý Starý zákon je cestou k Ježíši Kristu. Tak našel klíč k pochopení krásy a také filozofické hloubky Starého zákona a pochopil celou jednotu Kristova tajemství v dějinách a také syntézu mezi filozofií, racionalitou a vírou v Logos, v Krista, věčné Slovo, které se stalo tělem.

V krátkém čase si Augustin uvědomil, že alegorická četba Písma a novoplatónská filozofie, jak je používal milánský biskup,

mu dovolovaly vyřešit intelektuální obtíže, které se mu v době jeho mládí při jeho prvním styku s biblickými texty zdály nepřekonatelné.

Po četbě filozofických spisů začal tedy znovu číst Písmo a především Pavlovy listy. Obrácení ke křesťanství 15. srpna 386 představuje tedy vrchol jeho dlouhé a strastiplné cesty, o které budeme mluvit ještě v další katechezi, a Afričan se přestěhoval na venkov na sever od Milána do blízkosti jezera Como se svou matkou Monikou, synem Adeodatem a malou skupinou přátel, aby se připravoval na křest. A tak 32letého Augustina pokřtil Ambrož 24. dubna 387 v milánské katedrále během velikonoční vigílie.

Horlivý konvertita a pastýř

Po křtu se Augustin rozhodl, že se s přáteli vrátí do Afriky s představou praktikovat život mnišského typu ve službě Bohu. Ale v Ostii během čekání na loď matka nečekaně onemocněla a krátce nato zemřela a zranila tak srdce svého syna. Když se konečně vrátil jako konvertita do vlasti, usadil s v Hippo, aby právě zde založil klášter. V tomto měsíci na africkém pobřeží byl přes svůj odpor vysvěcen v roce 391 na kněze a začal s několika přá-

teli mnišský život, na který dávno pomýšlel, a rozdělil svůj čas mezi modlitbu, studium a kázání. Chtěl být jen ve službě pravdy, necítil se povolán k pastoračnímu životu, ale pak pochopil, že Bůh ho volá k tomu, aby byl pro druhé pastýřem, a tak předával dar pravdy druhým. V Hippo o několik let později byl v roce 395 vysvěcen na biskupa. Pokračoval v prohlubování studia Písma svatého a textů křesťanské tradice. Augustin byl příkladným biskupem ve svém neúnavném pastoračním úsilí: kázal svým věřícím několikrát týdně, vydržoval chudé a sirotky, pečoval o formaci kléru a o organizaci mužských i ženských klášterů. V krátké době se antický řečník osvědčil jako jeden z nejdůležitějších exponentů křesťanství té doby: byl velice činný ve správě své diecéze – také s nezbytným civilním zřetelem – ve více než 35 letech svého episkopátu. Biskup z Hippo měl však široký vliv na vedení katolické církve v římské Africe a vůbec na křesťanství své doby a bojoval proti houževnatým a destruktivním náboženským tendencím a herezím, jako byly manicheismus, donatismus a pelagianismus, které ohrožovaly křesťanskou víru v jediného Boha bohatého na milosrdenství.

Kající smrt

Bohu se zasvěcoval každý den až do úplného konce svého života. Postižen horečkou, když bylo Hippo takřka tři měsíce obsazeno vandalskými vetřelci, – vypravuje přítel Possidius ve Vita Augustini – „poručil přepsat velkými písmeny kající žalmy a listy dal přibít na protější stěně, aby je během své nemoci mohl vidět a číst, a proléval bez ustání horké slzy“ (31,2). Tak probíhaly poslední dny Augustinova života, který zemřel 28. srpna 430, když ještě nenaplnil 76 let svého věku. Jeho dílo, jeho poselství a jeho vnitřnímu životu věnujeme další setkání.

Bollettino Vaticano 9. 1. 2008
Mezititulky redakce Světla

Sv. Ambrož křtí svatého Augustina a jeho syna Adeodata

být tak přesvědčeno o Ježíšově velikosti a být jím tak uchváčeno, že pro Něho opravdu stojí za to opustit „všechno ostatní“. Tak jako u prvních apoštolů jejich povolání „explodovalo“ při osobním setkání s Ježíšem Kristem, který zosobňoval, konkretizoval svého Otce, tak také všechna další povolání vzejdou především z osobního setkání s autentickou podobou Ježíše Krista v těch, kteří se mu také zcela odevzdali a opustili všechno, aby ho věrně následovali a byli „druhý Kristus“. Taková je „štafeta“, která předává „kolík“ autentického evangelia z generace na generaci. Nejedná se jen o předávání autority a úřadu, ale také o předávání opravdového ducha sebeodevzdání a svatosti, který je stejně důležitý jako autorita.

Velký úbytek duchovních povolání v poslední době je proto velmi povážlivý příznak nebezpečného neduhu v těle Církve. Je to stejně vážný syndrom jako úbytek červených krvinek v těle. Posláním červených krvinek je přenášet a předávat životodárný kyslík všem údům. Při jejich nedostatku tělo nutně chřadne. Jestliže není těch, kteří cítí potřebu zcela se zasvětit Ježíši Kristu, chybí křesťanství něco zcela podstatného. Předávání životodárné mízy se někde zastavilo. Znamením plnosti života je skutečnost, že plodí nový život. Zdegenerovaný život je neplodný, nic mu nepomůže hledat záchranu v nějakých novotvarech. Nechce-li odumřít, musí se co nejdříve vrátit ke svým původním kořenům. Ratolesti usychají, neplodí a opadávají, protože nečerpají životodárnou mízu z vinného Kmeňe. Jelikož tento plíživý „degenerační“ proces v kolébce křesťanství trvá již několik desetiletí, skrývá to v sobě další nebezpečí, že si na to zvykáme jako na normální stav. Ale kdo z nás by přijal jako normální stav, že mu z jeho těla kousek po kousku odumírá a opadává, a spokojil se planou útěchou, že to snad ještě nějakou dobu vydrží. Je mnoho místních církví, které cítí uspokojení nad tím, že masové od-

umírání jejich údů se už nezrychluje, ale že se alespoň „zastavilo“ na přibližně stejné úrovni. Jenže stále je to vymírání a to nesměruje k životu, ale ke smrti.

Stejně je tomu s nejednou řeholní společností. Členové stárnou, někteří dokonce odcházejí, a dorost nepřichází. Tento proces se nevyhýbá ani největšímu mužskému řádu – jezuitům. Ačkoliv se v pokoncilní době snažil všemožně přiblížit světu, a to i svým oblečením, za posledních čtyřicet let počet jeho členů poklesl o 41 % a věkový průměr překračuje 60 let. Tento řád by jistě uvítal, kdyby se mladí muži hrnuli do jeho řad v takovém počtu a s takovým nadšením, jak je tomu u nové mladé společnosti „Miles Christi“ (Kristovi vojáci), která i svým jménem představuje pro Ignácovo Tovaryšstvo takřka provokativní konkurenci. Proč tomu tak není? Být „Kristovým vojákem“, jak to chtěl zakladatel Tovaryšstva Ježíšova, nepřestalo být pro mladé lidi přitažlivé, ovšem není armáda jako armáda. Každá řeholní společnost musí především usilovat o to, aby se líbila Bohu, a to autentickým charismatem svého zakladatele. Křesťanství nečeká na obohacení východní spiritualitou, ale na původní lásku a věrnost, tedy svatost. Tak sviť, světlo vaše, před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky.

Různá reformní „hnutí zdola“ se domáhala, aby si věřící mohli volit své biskupy. Koho si však věřící provolávali za biskupy v dobách, kdy tomu tak skutečně bylo? Vybírali si za své pastýře ty, kteří vynikali právě plností Kristova ducha, tedy ty, kteří nevycházeli vstříc požadavkům uvolňování kázně a přízpůsobování, ale byli neochvějnými obhájci pravé víry. Mnohé z nich dnes uctíváme jako světce a vzory. Jenže právě takoví pastýři jsou dnes terčem útoků těch, kteří se pokládají za avantgardní novátory.

Publikujeme systematicky katecheze Benedikta XVI., protože tato papežova slova vůbec nestačí pouze jednou vyslechnout. Řekl bych, že komentáře a zprávy

o těchto katechezích i v nejlepších katolických médiích jsou často zkreslující a nevystihují to podstatné. Snaží se z každé katecheze vytáhnout nějakou větu, jako by si Svätý otec církevními otci jenom posloužil jako příkladem, ale neslyšíme o tom, že tyto jeho katecheze je třeba chápat nikoliv jako nějaký seriál o různých postavách křesťanské minulosti, ale že jde o jednu velkou a zcela zásadní katechezi o samé podstatě Církve a křesťanství. Svědectví o prvotní Církvi a prvních generacích církevních dějin je pro nás tak významné právě proto, že zde vidíme zcela zřetelně, jak ony chápaly a ještě pod směrodatným dohledem apoštolů interpretovaly a praktikovaly Ježíšova slova. To je pro nás ona směrodatná, posvátná norma, které říkáme tradice. Jestliže však vystoupí po šestnácti stoletích reformátoři s požadavkem Církve napravit, ale tyto počátky vůbec nerespektují, tak nenapravují Církev Kristovu, ale vytvářejí svou vlastní „církve“.

Tyto katecheze systematicky a doslovně publikujeme tedy proto, aby se k nim každý mohl vrátit jako k důležitému studijnímu materiálu s jasně vymezeným záměrem. Aby každý mohl takřka hmatatelně poznávat apoštolskou kontinuitu v Církvi, aby mohl na největších postavách církevních dějin vidět, jak se rodila duchovní povolání a jak se předávala od prvopočátku štafeta svatosti, a aby mohl také poznávat, že od začátku se objevovali různí falešní reformátoři, kterým se navíc dostávalo ze zistných důvodů významné podpory od vládnoucích činitelů, přičemž právě ti, kteří zachovávali věrnost Kristu a pravdě, bývali často v menšině a museli proto mnoho vytrpět. Každý, kdo tyto Benediktovy lekce nejen vyslechne, ale soustavně sleduje a studuje, může dospět k jasnému poznání a závěru, která Církev je skutečně Kristova, a také k poznání, že ani dnes se neobejdeme bez jasných a zřetelných příkladů svatosti ani bez jasného a zřetelného rozpoznání bludů a úchylek od autentické pravdy a jejich odsouzení.

Předávání a zachovávatí původní autority z generace na generaci nebylo ponecháno živelnému vývoji, ale mělo od počátku svá přesná pravidla. „Vkládání rukou“ na ty, kteří byli „odděleni od ostatních“, nebyla žádná svévole, ale jasně rozlišování těch, kteří jsou „povolání“ ke svátostnému kněžství jakožto úřadu, tedy za ony nezbytné články, bez jejichž souvislé řady až k samotnému Ježíši Kristu není Kristovy Církve. Tak to po dlouhém studiu a vnitřních bojích vlastním úsilím a s přispěním Ducha Svatého také poznal jeden z největších konvertitů ještě jako anglikánský biskup John Henry Newman a vyvodil z tohoto poznání jednoznačný závěr: Musím opustit církev nepravou a održenou a vrátit se do jediné pravé Církve, která nemá jiný začátek a jiného zakladatele než Ježíše Krista. Až bude kardinál Newman zanedlouho blahověřen, měl by být prohlášen hlavním patronem ekumenismu.

Tím, že reformátoři zaútočili právě na svátostné kněžství a na řeholní povolání, bořili samu podstatu pravé Církve a evangelia Ježíše Krista. Jak však upozornil již svätý František Saleský, neměli to ze své hlavy, protože sám Luther vyznává, že ho k tomu vyzval ďábel, a to tak přesvědčivě, že mu nakonec dal za pravdu i přesto, že je to „otec lži“⁽¹⁾. Z toho všeho vyplývá, že my obyčejní křesťané můžeme přispět k jednotě křesťanů neúčinněji, když se budeme modlit za to, co je nejpodstatnější: za četná duchovní povolání a za pravé podmínky jejich vzniku; když budeme naléhavě prosit 1) o svaté matky, které s velkou radostí přijímají děti, zasvěcují je Pánu již ve svém lůně a s mateřským mlékem jim předávají touhu po jejich největším Přítelem Ježíši Kristu; 2) o svaté osobnosti v řadách duchovních povolání jak kněžských, tak řeholních; 3) o pastýře typu svätého Františka Saleského, který pro jednotu křesťanů vykonal více než kdokoli jiný.

-ls-

⁽¹⁾ Sv. František Saleský, *Kontroverschriften II*, Sv. s. 310; 315n.

Ne 27. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Evangelium 8.15 Báječná show (7. díl): Kojot a mula 8.25 Na koberečku (36) 8.55 Žít cestou 9.30 Pro zdraví 9.40 Pro vita mundi 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Místek (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Křižovatky (6) - Miloš Bok 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Pozvánka do raja 16.30 Hlubinami vesmíru (12) 17.30 Evangelium 17.40 Ve jménu Ježíše (9. díl): Quo vadis (P) 18.05 Modrá planeta 19.00 Křižovatky (6) - Miloš Bok 19.25 Bioetika 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (465) (P) 20.40 S moji prarčetou (P) 20.55 Životy dětí 21.30 Na koberečku (36) 21.55 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 22.55 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah, Marramesh, St. Stephans Basilika 23.25 Otazníky na téma: Okultismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 28. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 8.40 Na koberečku (36) 8.55 Slavnost církve (1. část) 9.50 Broumovsko 10.05 Cesty za poznáním: Manu, Pohoří Atlas, Yosemitejský národní park 10.35 Octava dies (465) 11.05 Životy dětí 11.40 Báječná show (7. díl): Kojot a mula 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Pro vita mundi (35) - Gabriela Rajdusová 12.50 Čtete z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Libanonský odkaz 16.30 Don Bosko, světec, který skákal salta 17.10 Exit 316 (21. díl): Odsuzování 17.30 Pro zdraví 17.40 Dětská televize (1/208) 18.05 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 18.35 Báječná show (8. díl): Liška a čáp 18.50 Cesty za poznáním: Manu, Pohoří Atlas, Yosemitejský národní park 19.20 Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí 19.45 Broumovsko 20.00 Z pokladů duše 20.05 Čína (P) 21.00 Na koberečku (37) (P) 21.15 Atlas Charity: Co je hospic 21.20 Přírodní zázraky Ameriky (11/13) 21.55 Noční univerzita: P. Elias Vella - Osvobození od zlého 23.10 Aj, otevřené dveře 00.05 Libanonský odkaz 00.30 Cesty za poznáním: Manu, Pohoří Atlas, Yosemitejský národní park 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 29. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Čína 9.00 Pro vita mundi (35) - Gabriela Rajdusová 9.45 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac, Xumifushou mlad Chengde, Hagia Sofia 10.10 Kulatý stůl na téma: Ekumenismus 11.40 Báječná show (8. díl): Liška a čáp 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Pozvánka do raja 16.25 Atlas Charity: Co je hospic 16.30 Pro vita mundi (65) - Ing. Rostislav Sochorec 17.15 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac, Xumifushou mlad Chengde, Hagia Sofia 17.50 Zpravodaj-

ské Noeviny 18.05 Dětská televize (1/208) 18.35 Pohádka pro děti 18.45 Broumovsko 19.05 Křižovatky (6) - Miloš Bok 19.30 Přírodní zázraky Ameriky (12/13) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Záliv svatých 21.05 Historie válečného letectví (9. díl): Superpevnost, Cesta do Říma (P) 21.30 Exit 316 (21. díl): Odsuzování 21.50 Na koberečku (37) 22.05 Hlubinami vesmíru (12) 23.05 Octava dies (465) 23.35 Broumovsko 23.50 Pozvánka do raja 00.10 Pro vita mundi (35) - Gabriela Rajdusová 00.50 Čtete z křesťanských periodik 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 30. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity: Co je hospic 8.15 Historie válečného letectví (9. díl): Superpevnost, Cesta do Říma 8.40 Hlubinami vesmíru (12) 9.40 Exit 316 (21. díl): Odsuzování 10.00 Cesty za poznáním: Hofburg, Sbeitla, Pompei 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Don Bosko, světec, který skákal salta 12.40 Pozvánka do raja 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: P. Elias Vella - Osvobození od zlého 17.20 Štúdio AHA! (5) 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (22. díl): Samota (P) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (11. díl): O soucítěním Standovi 18.45 Collegium orientale 19.10 Pro vita mundi (65) - Ing. Rostislav Sochorec 19.55 Z pokladů duše 20.00 Životy dětí 20.50 Atlas Charity: FEST Rom 2006 20.55 Pro zdraví 21.05 Na koberečku (37) 21.25 Čína 22.20 Pro vita mundi (65) - Ing. Rostislav Sochorec 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.35 Křižovatky (6) - Miloš Bok 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 31. 1.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Octava dies (465) 8.40 Dětská televize (1/208) 9.10 Noční univerzita: P. Elias Vella - Osvobození od zlého 10.20 Pro zdraví 10.30 Broumovsko 10.45 Čína 11.40 Pohádka pro děti 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Collegium orientale 12.35 Přírodní zázraky Ameriky (12/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Čína 17.00 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 17.30 Kinematograf múz: KURIOZITY 18.35 Pohádka pro děti 18.45 Čtete z křesťanských periodik 19.00 Cesty za poznáním: Manu, Pohoří Atlas, Yosemitejský národní park 19.30 Exit 316 (22. díl): Samota 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Don Bosco (1. díl) 21.40 Pro zdraví 21.50 Slavnost církve (1. část) 22.40 Exit 316 (22. díl): Samota 23.00 Historie válečného letectví (9. díl): Superpevnost, Cesta do Říma 23.30 Kulatý stůl na téma: Ekumenismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 1. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Kinematograf múz: KURIOZITY 9.00 Zpravodajské Noeviny 9.10 Collegium orientale 9.35 Atlas Charity: FEST

Rom 2006 9.40 Záliv svatých 10.40 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac, Xumifushou mlad Chengde, Hagia Sofia 11.10 Octava dies (465) 11.40 Pohádka pro děti 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (9. díl): Quo vadis 12.30 Libanonský odkaz 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.25 Collegium orientale 17.50 Křižovatky (6) - Miloš Bok 18.15 Exit 316 (22. díl): Samota 18.35 Kinematograf múz: KURIOZITY 19.30 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac, Xumifushou mlad Chengde, Hagia Sofia 20.00 Z pokladů duše 20.05 Don Bosko (2. díl) 21.40 Historie válečného letectví (9. díl): Superpevnost, Cesta do Říma 22.05 Záliv svatých 23.05 Na koberečku (37) 23.20 Noční univerzita: P. Elias Vella - Osvobození od zlého 00.30 Octava dies (465) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sa 2. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Atlas Charity: FEST Rom 2006 8.10 Štúdio AHA! (5) 8.55 Ve jménu Ježíše (9. díl): Quo vadis 9.20 Cesty za poznáním: Lucca, Mamphis a Sakkara, Kairouan 9.50 Čtete z křesťanských periodik (P) 10.00 Kinematograf múz: KURIOZITY 11.00 Pro vita mundi (35) - Gabriela Rajdusová 11.40 Klaunský pohádkový kuffík (12. díl): O veselé Karolínce 11.50 Z pokladů duše 12.00 Don Bosko, světec, který skákal salta 12.35 Přírodní zázraky Ameriky (12/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Křižovatky (7) - Dana Němcová 16.30 Libanonský odkaz 17.00 Čína 17.50 Pro zdraví 18.00 Přírodní zázraky Ameriky (12/13) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (12. díl): O veselé Karolínce 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Lucca, Mamphis a Sakkara, Kairouan 19.25 Historie válečného letectví (9. díl): Superpevnost, Cesta do Říma 19.50 Čtete z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 20.30 Záliv svatých 21.30 Collegium orientale 21.55 Na koberečku (37) 22.10 Čína 23.00 Slavnost církve (2. část) 23.55 Záznam koncertu Yeodo Youth Orchestra Korea 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 3. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Evangelium 8.15 Pohádka pro děti 8.25 Na koberečku (37) 8.40 Hledači dobrých zpráv (7. díl) 8.55 Životy dětí 9.30 Pro zdraví 9.40 Pro vita mundi (66) - P. Mgr. Adam Rucki (P) 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Křižovatky (7) - Dana Němcová 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Collegium orientale 16.30 Slavnost církve (2. část) 17.40 Ve jménu Ježíše (10. díl): Chléb, víno a krev (P) 18.05 Čína 19.00 Křižovatky (7) - Dana Němcová 19.25 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 19.55 Evangelium 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (466) (P) 20.35 Hu-dební koncert (P) 21.30 Na koberečku (37) 21.55 Záliv svatých 22.55 Cesty za poznáním: Hofburg, Sbeitla, Pompei 23.25 Otazníky na téma: Okultismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Farnost Šternberk a Hnutí modlitby matek vás společně zvou na **HROMIČNÍ POUŤ MATEK** do farního kostela **Zvěstování Páně ve Šternberku** s duchovní obnovou pro matky, která se uskuteční v **sobotu 2. února 2008**. **Program pouli:** 9.30 modlitba radostného růžence a příležitost ke svátosti smíření • 10.00 mše sv. s darováním svíce a oférou matek kolem oltáře, hlavní celebrant otec biskup Msgr. Josef Hrdlička • 12.00 společný oběd, po něm duchovní program a beseda se sestrou Veronikou Barátovou z Komunity Blahoslavenství v Dolanech • 15.00 adorace a odevzdání jmen dětí do košíčku. Srdečně zveme naše maminky k prožití společnosti a k modlitbám za své děti. Kdo se zúčastní celého programu i s obědem, ať se přihlásí **nejpozději do 30. ledna 2008** na adresu: Římskokatolická farnost Šternberk, Farní 3, 785 01 Šternberk, tel. 585 013 714, e-mail: farasternberk@seznam.cz.

Česká křesťanská akademie a Orel jednota Slavkov – **plán přednášek v orlovně ve Slavkově u Opavy** (areál fary) na 1. pololetí 2008 (vždy v pátek v 19 hodin):

25. 1. – Ing. Vít Bittner (Slavkov): Španělské pamětihodnosti – historie a současnost (Toledo, Segovia, Madrid, Sevilla, Granada a další) • 29. 2. – MUDr. František Havlát (Brno): „Kříže smyslu žítí“ – hledání smyslu života v současném světě • 14. 3. – Mgr. Tomáš Thon (Opava): Komunita v Taizé – svědectví jednoty • 25. 4. – Mgr. Martin Hudeček (Opava) a Fang Fang Hu (Peking): Putování po Číně • květen (termín není ještě upřesněn) – MUDr. Jarmila Vašíčková (Brno): Ze života československého katolického exilu.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Michala Kretschmera APOŠTOLSKÁ TRADICE**, která se bude konat v **úterý 5. února 2008 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

11. února 2008 se dožívá **70 let P. František Fraňa-Tišek**, který r. 1967 založil tradici Tábora Radost na Americe v Orlických horách. U příležitosti Tiškovy životního výročí a také 40. výročí jeho kněžského svěcení, které rovněž připadá na rok 2008, se uskuteční **přátelské setkání v sobotu 9. února 2008 od 14 hodin v Brně**. Slavnost bude zahájena děkovnou mší svatou v kostele sv. Augustina na náměstí Míru v Masarykově čtvrti, po mši svaté následuje přátelské setkání v prostorách Biskupského gymnázia na Barvičově ulici. Kontakt: tel. 721 801 654; e-mail: 70@taborradost.cz; internet: www.taborradost.cz; Tom a Ajka Holíková, Mrksova 20, 615 00 Brno.

ČM Fatima Kocliřov u Svitav zve na VÍKEND KRÁLOVNY MÍRU 1.-3. 2. 2008 s Olgou Merkovičovou a jejími hosty (svědky, přednášky, adorace, mše sv.).

Program: PÁTEK 1. 2. – 17.30 hod. – sv. růženec • 18.00 hod. – mše sv. (první pátek v měsíci) • 20.00 hod. – úvodní přednáška • 21.00 hod. – adorace a zasvěcení Božskému Srdci Páně. **SOBOTA 2. 2.** – program I. mariánské soboty. **NEDĚLE 3. 2.** – 8.30 hod. – sv. růženec • 9.00 hod. – mše sv., Svatoblažské požehnání a zakončení mariánského víkendu. **Cena celého víkendu včetně plné penze: 590 Kč + 200 Kč účastnický poplatek na dopravu.**

TRIDUUM PANNY MARIE LURDSKÉ 8.-11. 2. 2008 – 150. výročí zjevení, plnomocné jubilejní odpustky. Přednášky na téma: Smysl a význam utrpení, film: LURDY, mše sv., žehnání nemocných. **Cena tridua, ubytování, plná penze 3 dny: 885 Kč.**

FATIMSKÁ VIGILIE 12. 2. 2008 v 18.00 hod. a FATIMSKÝ DEN 13. 2. 2008 v 9.00 hod. Program: modlitby za nemocné a žehnání nemocných, přednáška, liturgie Fatimy, adorace, zásvětý průvod, uctění ostatků blahoslavených fatimských dětí Hyacinty a Františka.

Přihlášky a rezervace: Fatimský apoštolát v ČR, č. p. 195, 569 11 Kocliřov u Svitav; tel./fax: 461 543 164, 6; mobil: 731 598 752; e-mail: recepcecmf@tiscali.cz nebo fatima@iol.cz; internet: www.cm-fatima.cz.

Liturgická čtení

Neděle 27. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 8,23b-9,3

Ž 27(26),1.4.13-14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

2. čt.: 1 Kor 1,10-13.17

Ev.: Mt 4,12-23

Slovo na den: Sídili v krajině stínu smrti.

Pondělí 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: 2 Sam 5,1-7.10

Ž 89(88),20.21-22.25-26

Odp.: 25a (*Má věrnost a láska ho budou provázet.*)

Ev.: Mk 3,22-30

Slovo na den: Vniknout do domu siláka.

Úterý 29. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 6,12b-15.17-19

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: srov. 8a (*Kdo je ten král slávy?*)

Pán je král slávy.)

Ev.: Mk 3,31-35

Slovo na den: Moji příbuzní.

Středa 30. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 7,4-17

Ž 89(88),4-5.27-28.29-30

Odp.: 29a (*Navěky mu zachovám svou milost.*)

Ev.: Mk 4,1-20

Slovo na den: Nepřineslo plody.

Čtvrtek 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: 2 Sam 7,18-19.24-29

Ž 132(131),1-2.3-5.11.12.13-14

Odp.: Lk 1,32a (*Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.*)

Ev.: Mk 4,21-25

Slovo na den: Svítlna.

Pátek 1. 2. – ferie

1. čt.: 2 Sam 11,1-4a.5-10a.13-17

Ž 51(50),3-4.5-6a.6bc-7.10-11

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhršili.*)

Ev.: Mk 4,26-34

Slovo na den: Semeno roste, on ani neví jak.

Sobota 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1-4 nebo Žid 2,14-18

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: 10b (*Hospodin zástupí, on je král slávy!*)

Ev.: Lk 2,22-40

Slovo na den: On je ustanoven jako znamení.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. LEDNA – 2. ÚNORA

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 1.		PO 28. 1.		ÚT 29. 1.		ST 30. 1.		ČT 31. 1.		PÁ 1. 2.		SO 2. 2.	
Antifona	1028	1148	1734	1953	1060	1181	1075	1197	1722	1941	1106	1230	1296	1438
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	786	884
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1734	1953	1061	1181	1076	1197	1723	1941	1107	1231	1296	1438
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1297	1439
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	813	914
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1735	1954	1065	1186	1079	1201	1724	1942	1111	1235	1297	1439
Antifona k Zach. kantiku	690	779	1292	1433	1065	1186	1080	1202	1781	2003	1111	1235	1297	1439
Prosby	1033	1153	1724	1943	1065	1186	1080	1202	1724	1943	1111	1236	1297	1439
Závěrečná modlitba	690	779	1292	1433	1065	1187	1080	1202	1293	1434	1112	1236	1298	1440
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1298	1440
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1299	1441
Závěrečná modlitba	690	779	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1298	1440
Nešpory:														
	SO 26. 1.													
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1736	1955	1071	1192	1085	1208	1727	1946	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1737	1956	1074	1195	1089	1212	1730	1949	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	689	778	690	779	1292	1433	1074	1196	1090	1212	1781	2003	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1731	1950	1074	1196	1090	1212	1731	1950	1121	1246
Záv. modlitba	690	779	690	779	1292	1433	1075	1196	1090	1213	1293	1434	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:

26. 1. • 2. 2. • 16. 2. • 1. 3. • 29. 3. • 12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.

JEŽÍŠ MŮJ SPASITEL

Kresby Lucie Kvěchová

Leporelo pro nejmenší děti se základními výjevy Ježíšova života – narození, 12letý Ježíš učí v chrámě, Ježíš a děti, poslední večeře, ukřižování, zmrtvýchvstání.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Leporelo, karton, A6, 6 stran, 49 Kč

kolepější zobrazení Ježíše a jeho životního příběhu. Přináší detailní záběry římských katakomb, děl Michelangela, pokladů katedrál v Chartres a mnohé jiné. DVD je ve slovenském znění.

LUX communication • 112 minut, 319 Kč

MOJA MISIA I

6 dokumentárních filmů o slovenských misionářích ve slovenštině, 6 svědectví, 6 vzácných osobností – Františka Olexová, Bernard Kulha, Mária Greškovičová, Marián Kuffa, Jozef Hutton a Štefan Bebjak. Slovenské znění.

LUX communication • 156 minut, 319 Kč

SVATÉ OBRÁZKY - ČECHY A MORAVA

Eva Charvátová

Výběr dochovaných svatých obrázků můžete najít v této knize, která slouží nejen jako pomůcka pro sběratele, ale ukazuje specifickou krásu českých a středoevropských svatých obrázků. Autorka textu od r. 1995 pořádá v Itálii výstavy českých svatých obrázků a publikuje v odborných italských časopisech.

Eminent • Křídový papír, váz., přebal, 170 x 240 mm, 104 stran, 299 Kč

MOJA MISIA II

Dalších 6 příběhů slovenských misionářů z celého světa ve slovenském jazyce. Zajímavě zpracované poselství Milana Zedníčka, Antónie Lednické, Petra Bešényeiho, Jána Šutky, Jozefa Lančariče a Magdalény Cerovské.

LUX communication • 180 minut, 319 Kč

DVD

TVÁR KRISTA V UMENÍ

Tento cestopis výtvarným a sochařským uměním od počátku 3. století do současnosti provází diváky starověkým Římem, Amerikou 20. století, Evropou i Středním východem. Zachycuje nejvel-

PÁTER PIO

Animovaný film – příběh světce, kterého si Bůh zvláštním způsobem vyvolil a obdařil ho stigmaty. České znění i slovenské znění.

MIDO film • 91 minut, 150 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 147/2002
 P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejněné příspěvky nevracíme.